

РЕШЕНИЕ

№ 1963

гр. София, 10.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 04.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8151** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № ПИ-148/20.07.2016г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството против Разпореждане С160014-137-005884/07.07.2016 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

В жалбата се посочва, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Прави се възражение за погасено по давност вземане, на основание чл.171, ал.1 от ДОПК, тъй като изпълнителния лист е издаден на 04.08.2009г., делото е образувано 2010г., като по него не са извършвани никакви изпълнителни действия, които да са достигали до лъжника. Оспорва се изложеното в решението, че в рамките на петгодишния давностен срок от издаване на изпълнителен лист са предприети действия, с които е била прекъсната давността. Директорът на ТД на НАП-С. се позовавал на изпращане на съобщение за доброволно изпълнение и на разпореждания за разпределение на постъпили суми от 02.01.2013г. и от 03.09.2013г., но тези аргументи били неоснователни, защото не било съобразено ТР №2 от 26.06.2015г. По т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС във връзка с изпълнителния процес, смятайки го за приложими и по ДОПК, конкретно т.10, съгласно която не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение,.....извършването на разпределение... Излага и възражението, че за тези действия длъжникът не е уведомен. По отношение

на становището, че длъжникът не се бил позовал на изтекла давност за главницата, посочва, че оспорването, направено от задълженото лице в жалбата се отнася до вземането като цяло. Единственото релевантно действие, предприето по делото е издаденото постановление за налагане на обезпечителна мярка изх.№ С160014-022-0009293/06.06.2016г., което било извършено много след погасяване на вземането по давност и е своевременно атакувано от задълженото лице. В писмени бележки по делото допълва аргументите си, че изпратеното съобщение по чл.221 от ДОПК за доброволно плащане не представлява действие, което може да доведе до прекъсване на давността, то не е действие по принудително изпълнение, с него не са наложени запори, възбрани или други обезпечителни мерки, респективно длъжникът не е бил уведомяван за такива. По делото не били представени доказателства за редовно връчване на съобщението на жалбоподателя, за да се счита, че от този момент давностния срок е прекъснат. Няма доказателства, че същото е получено от представител или пълномощник на жалбоподателя. В обратната разписка, представена по делото, е отбелязано само, че съобщението е получено от лицето В., без да е отразено тя в какво качество го е получила – управител или пълномощник. Позовава се на аналогичния граждански процес, в който практиката, и тълкувателната е, че изпращането само на покана за доброволно изпълнение, която има същото действие като съобщението по чл.221 от ДОПК, не съставлява основание за прекъсване на давността, освен ако с нея не са предприети и други действия. Счита, че доколкото в основата и на двата процеса стои една и съща цел за удовлетворяване на вземане, следва да се приеме, че и в настоящия случай единствено изпратеното съобщение за иницирано производство по индивидуално принудително изпълнение не е достатъчно основание да се приеме, че само с него е прекъсната давността. По изложените в жалбата съображения се иска отмяна на оспореното решение и съдът да укаже на публичния изпълнител при ТД на НАП-С., офис П. да прекрати изпълнителното производство срещу жалбоподателя. След като вземането за лихва е погасено по давност, то неоснователен се явява и отказът на изпълнителния орган за прекратяване на производството. Претендират се разноси по делото.

Ответникът, Директор на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител и в писмени бележки, изразява становище за законосъобразност на решението, както и на отказа на публичния изпълнител, като отрича изтичане на давността, поради нейното прекъсване и спиране. Излага доводи относно давността за лихвите като публични вземания и че ако лицето не се е позовало на давност за главницата, не може за давност за всички лихви, които са начислени до момента на възражението, а само на онези, за които е изтекъл срокът по чл.171 от ДОПК, като се има предвид, че лихвата се начислява за всеки просрочен ден. Счита, че тълкувателното решение е неотнормено, тъй като в ДОПК са уредени всички способи, касаещи прекъсването и спирането на давността, както и сроковете ѝ. Иска отхвърляне на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа следното:

Срещу [фирма] в дирекция „Събиране“ в ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело №1410000021/2010г. за принудително събиране на публични задължения по изпълнителен лист от 04.08.2009г. /л.18 по делото/, издаден по гр.дело № 1458/2008г. по описа на Окръжен съд Перник. Съгласно същият жалбоподателят заедно със [фирма] като солидарен длъжник е осъден да заплати на Пернишки окръжен съд

сумата 140 000 лв., ведно със законната лихва, считано от влизане на определението в сила – 09.06.2009г.

По делото е представено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК, л.47, адресирано до двете дружества длъжници, като са посочени главница 140 000 и лихва 51 009, 42 лв. В съобщението е посочено, че не се налагат обезпечителни мерки. Връчено е на 06.12.2012г. на лице с посочена фамилия В. и подпис, без посочено качество, пунктът е пп К. П. [населено място].

По данни на ответника с разпореждане от 02.01.2013г. публичният изпълнител е присъединил сума в размер на 140 000 лв., а с разпореждане от 03.09.2013г. е присъединил сума в размер на 3000 лв., постъпила по изпълнителното дело, общият размер на публичните вземания по изпълнителното дело са 49 392, 19 лв. И същите представляват остатък от непогасени лихви по изпълнителен лист от 04.08.2009г., издаден по гр.дело № 1458/2008г. по описа на Окръжен съд Перник.

На 06.06.2016г. е издадено ПНОМ № С160014-022-0009293/06.06.2016г. за обезпечаване на останалите по изпълнителното дело за събиране публични задължения, с което е наложен заповед върху банови сметки в три банки. При обжалването му жалбоподателят е направил възражение за изтекла погасителна давност, което решаващият орган е изпратил на публичния изпълнител по компетентност.

По горното възражение с Разпореждане изх.№ С160014-137-0005884/07.07.2016г. се е произнесъл публичният изпълнител при ТД на НАП-С., офис П.. В разпореждането е прието, че с изпратеното съобщение за доброволно изпълнение, връчено на 06.12.2012г. е прекъсната давността на основание чл.172, ал.2 от ДОПК и на основание чл.172, ал.3 от ДОПК е започнала да тече нова давност. Позовава се на 10 годишна давност. По отношение на акцесорните задължения за лихви, същите са публични задължения, предвидени в чл.162, ал.1, т.9 от ДОПК и за погасяването им важат разпоредбите на ДОПК, а не на ЗЗД, не се явяват погасени по давност. При действието на ДОПК задълженията за лихва върху публични държавни вземания са публични държавни вземания. С разпореждането не е прекратено поради изтекла давност изпълнителното дело.

При административното обжалване на това разпореждаване ответникът е отхвърлил доводите на жалбоподателя за изтекла давност. Отбелязал е, че давността е започнала да тече на 01.01.2010г. И в рамките на 5 годишната давност е прекъсвана с издаване на изпълнителен лист на 04.08.2009г., с образуване на изпълнително дело №141000....21/2010г., с изпращане на съобщение за доброволно изпълнение на 22.11.2012г., с връчването на 06.12.2012г. На съобщението и с налагането на ОМ с постановление от 06.06.2016г. И е приложима 10 годишната давност по чл.171, ал.2 от ДОПК, която не била изтекла.

Пред съда не са представени нови доказателства, извън административната преписка. Въз основа на така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на обжалване пред съда.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Осъществявайки служебен контрол за законосъобразност на обжалваното решение, в посочения обхват, съдът приема, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в границите на неговите правомощия.

Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. При издаване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание, но са допуснати нарушения по приложението на материално правни разпоредби.

Безспорно лихвата по решение на съд е публично вземане съгласно чл.162, ал.2, т.9 от ДОПК и за давността се прилагат правилата на този кодекс, т.е. прилага се общата петгодишна давност по чл.171, ал.1 от ДОПК. В случая последователността на погасяване, установен от ДОПК в чл.169, ал.1 е главница, лихви, разноски, с плащането е погасена главницата. Тъй като главницата е погасена поради доброволно плащане, то не е приложима разпоредбата на чл.119 от ЗЗД.

Неоснователен е доводът на ответника, че жалбоподателят не се позовавал на погасяване по давност на лихвата, тъй като видно и от жалбата срещу разпореждането същият се позовава на изтекла давност за задълженията по изпълнителното дело и искане за прекратяването му, а то към момента на исканията на жалбоподателя има за предмет именно лихвите.

Спорът е относно това дали задължението за лихва за забавено плащане на главница, представляваща публично задължение, е погасено по давност при фактите по делото. Публичният изпълнител и ответникът се позовават на прекъсване на погасителната давност с връчване на съобщение за доброволно изпълнение по чл.221 от ДОПК.

Институтът на погасителната давност е приложим в данъчното право, съгласно разпоредбите на чл. 171- чл. 173 от ДОПК. Погасителната давност е период от време на бездействие на носителя на едно субективно материално право, след изтичането на който се поражда правото на задълженото лице да се позове на изтеклата давност и да откаже изпълнение на задължението. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК (нова ДВ бр. 94 от 2015 г.) вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, тоест с изтичането на т. н. абсолютна 10-годишна погасителна давност.

Погасителната давност може да бъде прекъсвана или спирана, при наличие на възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, посочени в съответната правна норма. При спиране на давността, давностния срок не тече. С отпадане на основанието за спиране се възобновява течението на давностния срок, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността, с него тя се удължава. След отпадане на основанието за спиране давностния срок се допълва с период от време равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

Съдът намира, че доколкото по делото не се доказва надлежно връчване на съобщението за доброволно изпълнение на жалбоподателя, а на лице, за което не е посочено в какво качество получава това съобщение, то въпросното невръчено редовно съобщение не е произвело ефект на прекъсване на давността. Първото действие, което има отношение към теченето на давността е постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 06.06.2016г.

Безспорно е, че главното публично задължение е погасено, като няма данни на точната дата, когато е постъпило плащането, данните са само за издадено на

02.01.2013г. разпореждане за присъединяване на суми от 140 000 лв., т.е. главницата по изпълнителния лист. До този момент е текла и законната лихва за плащане на главното публично задължение.

Следователно за част от лихвата, започнала да тече от 01.01.2010г. до плащането на главницата на 02.01.2013г. (или съответна по ранна дата на постъпване на плащането) 5 годишната давност не е нито спряна, нито прекъсната, няма данни за такова спиране или прекъсване, с изключение на непроизвелото правно действие ненадлежно връчено съобщение, описано по горе и е изтекла, преди налагането на запора с постановлението от 06.06.2016г. - лихвата върху главницата текла за периода от 01.01.2010г. до 06.06.2011г. Не е изтекла 5 годишната давност и е прекъсната за тази част от лихвата в периода от 07.06.2011г. до плащането на главницата – 02.01.2013г. или по ранна дата, в зависимост от това на коя дата е станало плащането на главницата.

Предвид това незаконосъобразен е изводът на ответника и публичния изпълнител, че не е погасено по давност изцяло задължението за лихва, а както посочи по горе съдът публичното задължение за лихва е частично погасено по давност.

Съгласно чл. 173, ал.1 от ДОПК вземанията се отписват, когато са погасени по давност, както и в случаите, предвидени със закон.

По смисъла на чл. 225, ал. 1, т. 7 във вр. чл. 168, т. 3 от ДОПК погасяването на публичното вземане по давност е основание за прекратяване на образуваното производство по принудително изпълнение.

Предвид тези разпоредби и при липса на правомощие за прекратяване на изпълнителното дело и за отписване на вземанията по смисъла на чл. 173 ДОПК, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по молбата на жалбоподателя за прекратяване на производството в съответната част/отписване като погасени по давност публични задължения за лихви по изпълнителен лист, в посочената в решението част.

Разноски са заявени своевременно и дължими за присъждане на всяка от страните и съразмерно на уважената/отхвърлена част следва да се присъди 25 лв. за държавна такса на жалбоподателя и 50 лв. юрисконсултско възнараждение.

Воден от изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1408/20.07.2016 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството против разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., офис П. в частта, в която не е уважено възражение за давност за лихви по изпълнителен лист от 04.08.2009г. на Окръжен съд Перник, гр.д. № 1458/2008г., за периода от 01.01.2010г. до 06.06.2011г. и разпореждането в тази част.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичния изпълнител компетентен по изпълнително дело № [ЕГН]/2010 г., ТД на НАП-С. за предприемане на действия при спазване задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, относно искането за прекратяване на изпълнителното производство и за отписване поради погасяването му по давност на задължение за лихва за периода от 01.01.2010г. до 06.06.2011г.,

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част - начислени лихви за периода от 07.06.2011г.

до датата на плащане на главницата.

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] 25 лв. разноси по делото, представляващи държавна такса.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТД на НАП – С. 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

